

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

w sprawie **P. M.**

oskarżonego z art. 296 § 3 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, bez udziału stron,

w dniu 27 marca 2019r.,

zażalenia Prokuratora Rejonowego w W.

na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego

Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 10 stycznia 2019r., sygn. akt II WSU [...],

o pozostawieniu bez rozpoznania skargi Prokuratora Rejonowego w W.

z dnia 21 grudnia 2019r.

na wyrok Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 8 października 2018r., sygn. akt II AKa [...], uchylający

wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 9 sierpnia 2017r., sygn. akt XII K [...],

p o s t a n o w i ł:

zażalenie pozostawić bez rozpoznania

UZASADNIENIE

Do Sądu Apelacyjnego w [...] wpłynęła skarga oskarżyciela publicznego na wyrok kasatoryjny tego Sądu z 8 października 2018 r. Przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...], działając na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k., zarządzeniem z 10 stycznia 2019 r. pozostawił bez rozpoznania skargę, złożoną w trybie art. 539a § 2, § 3 k.p.k., jako niedopuszczalną z mocy ustawy.

Na powyższą decyzję zażalenie złożył prokurator, wnosząc o uchylenie zarządzenia i przyjęcie skargi do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie oskarżyciela publicznego było bezprzedmiotowe i jako takie nie podlegało rozpatrzeniu.

Kwestia redakcji orzeczenia Sądu odwoławczego w przypadku wpłynięcia skargi od wyroku kasatoryjnego, w sprawie w której akt oskarżenia wniesiono przed 1 lipca 2015r., była niejednokrotnie przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego, jako zagadnienie budzące wątpliwości. Ostatecznie Sąd Najwyższy zajął stanowisko, że skoro możliwość skorzystania z instytucji opisanej w rozdziale 55a k.p.k. jest wykluczona w sprawach wszczętych aktem oskarżenia do 30 czerwca 2015r., to w takim układzie w ogóle wyłączone jest procedowanie w trybie rozdziału 55a k.p.k. i nie ma prawnej podstawy do rozstrzygania o dopuszczalności skargi. W takiej sytuacji prawidłowo podjęta czynność ma charakter administracyjny i ogranicza się do poinformowania strony przez prezesa sądu odwoławczego o braku możliwości wniesienia skargi. Czynność taka nie podlega zaskarżeniu w trybie k.p.k. (zob. post. SN: z 28 lipca 2016r., sygn. akt IV KZ 39/16, z 22 stycznia 2018r., sygn. akt V KS 2/18). Pomimo błędów i sprzeczności, którymi obarczone było zarządzenie w sprawie II WSU [...], to mając na uwadze art. 118 k.p.k., który stosuje się również do decyzji wydanych przez organy procesowe, należało uznać, że w przedmiotowej sprawie skarga z art. 539a k.p.k. nie przysługiwała stronie, podobnie jak i zażalenie od decyzji stwierdzającej taki stan rzeczy.

Powyższe ustalenia uczyniły wniesione zażalenie bezprzedmiotowym. Tej oceny nie zmieniły argumenty przywołane w uzasadnieniu tego środka odwoławczego, wspierające tezę o możliwości przyjęcia przedmiotowej skargi. W ustawie nowelizującej z 11 marca 2016r. o zmianie ustawy – k.p.k. oraz niektórych ustaw (Dz. U z 2016r., poz. 437) zawarte zostało wyraźne uregulowanie kwestii temporalnej stosowania instytucji skargi na wyrok kasatoryjny sądu odwoławczego. Jednoznacznie wykluczono stosowanie rozdziału 55a k.p.k., o czym świadczy treść art. 25 ust. 2 tej ustawy w zw. z ust. 1, z którego wprost wynika, że chodzi o sprawy, w których po 30 czerwca 2015r. skierowano akt oskarżenia. Do tego grona nie należy sprawa P. M., w której subsydiarny akt oskarżenia wpłynął 17 czerwca 2015r. Na uwagę zasługiwał także przepis art. 21

ustawy nowelizującej, według którego w razie wystąpienia wątpliwości czy stosować prawo dotychczasowe, czy przepisy niniejszej ustawy, stosuje się przepisy niniejszej ustawy. Takie niejasności nie ujawniły się w konkretnej sprawie.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w dyspozytywnej części postanowienia.